

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক পবিত্ৰ নোহোৱাকৈ উভতি যাব নোৱাৰা সেয়েহে পিতাৰ স্মৃতিৰে আত্মাৰ বেতেৰি চাৰ্জ কৰা আৰু নেচাৰেল স্বভাৱগত ভাৱে পবিত্ৰ হোৱা"

প্ৰশ্ন: বাবাই তোমালোক সন্তানসকলক ঘৰলৈ যোৱাৰ আগতে প্ৰথমতে কোনটো কথা শিকায়?

উত্তৰ: সন্তানসকল, ঘৰলৈ যোৱাৰ আগতে জীৱন্তে মৰিব লাগে সেয়েহে বাবাই তোমালোকক প্ৰথমতেই দেহভাৱৰ পৰা দূৰৈত লৈ যোৱাৰ অভ্যাস কৰায় অৰ্থাৎ মৰিবলৈ শিকায়। ওপৰলৈ যোৱা মানে মৰি যোৱা। যোৱা আৰু অহাৰ জ্ঞান এতিয়া তোমালোকে পাইছা। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকল ওপৰৰ পৰা আহিছো, এই শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। আমি আচলতে তাৰে নিবাসী হওঁ, এতিয়া তালৈকে উভতি যাব লাগে।

ওঁম শান্তি। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰাত কোনো কষ্ট নাই, টোপনিয়াই থাকিব নালাগে। ইয়াক সহজ স্মৰণ বুলি কোৱা হয়। প্ৰথমতে নিজক আত্মা বুলিহে ভাবিব লাগে। আত্মাইহে শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰে। সংস্কাৰো সকলো আত্মাতে থাকে। আত্মাতো ইণ্ডিপেণ্ডেণ্ট (স্বাধীন) হয়। পিতাই কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। এই জ্ঞান তোমালোকে এতিয়াহে পোৱা, পাছত নোপোৱা। তোমালোকৰ এই শান্তিৰ বৈঠকৰ বিষয়ে জগতৰ লোকে নাজানে, ইয়াক স্বভাৱগত শান্তি বুলি কোৱা হয়। আমি আত্মাসকল ওপৰৰ পৰা আহিছো, এই শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। আমি আত্মাসকল আচলতে তাৰেই নিবাসী। বুদ্ধিত এই জ্ঞান আছে। বাকী এই ক্ষেত্ৰত হঠযোগৰ কথা নাই, একেবাৰে সহজ। এতিয়া আমি আত্মাসকল ঘৰলৈ যাব লাগিব কিন্তু পবিত্ৰ নোহোৱাকৈ যাব নোৱাৰো। পবিত্ৰ হ'বলৈ পৰমাত্মা পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণ কৰোঁতে-কৰোঁতে পাপ নোহোৱা হৈ যাবগৈ। কষ্টৰতো কোনো কথা নাই। তোমালোকে খোজ কাটিবলৈ গ'লেও পিতাৰ স্মৃতিত থাকিবা। এতিয়াহে স্মৰণৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ হ'ব পাৰা। সেইখনতো হৈছে পবিত্ৰ সৃষ্টি। তাত সেই পাৱন সৃষ্টিত এই জ্ঞানৰ কোনো দৰকাৰ নাথাকে কিয়নো তাত কোনো বিকৰ্ম নহয়। ইয়াত স্মৰণেৰে বিকৰ্ম বিনাশ কৰিব লাগে। তাততো তোমালোক স্বভাৱগত ভাৱে চলা, যেনেকৈ ইয়াত চলা। আকৌ অলপ-অলপকৈ তললৈ নামা। এনেকুৱা নহয় যে তাতো তোমালোকে এইটো প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) কৰিব লাগে। প্ৰেক্টিচ এতিয়াহে কৰিব লাগে। এতিয়া বেতেৰি চাৰ্জ কৰিব লাগে আকৌ লাহে-লাহে বেতেৰি ডিচ-চাৰ্জ হ'বই। বেতেৰি চাৰ্জ হোৱাৰ জ্ঞান এতিয়া এবাৰেই তোমালোকে পোৱা। সতাপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হওঁতে তোমালোকৰ কিমান সময় লাগি যায়! আৰম্ভণিৰে পৰা অলপ নহয় অলপ বেতেৰি কমি যায়। মূলবতনততো আত্মাই থাকে। শৰীৰতো নাথাকে। গতিকে স্বভাৱগত ভাৱে অধোগতি অৰ্থাৎ বেতেৰি কম হৈ যোৱাৰ কথাই নাথাকে। গাড়ী যেতিয়া চলিব তেতিয়াহে বেতেৰি কম হৈ যাব। গাড়ী ৰৈ থাকিলে বেতেৰি জানো উপযোগ হ'ব। গাড়ী যেতিয়া চলিব তেতিয়া বেতেৰি উপযোগ হ'ব। যদিও গাড়ীত বেতেৰি চাৰ্জ হৈ থাকে কিন্তু তোমালোকৰ বেতেৰি এবাৰেই এই সময়ত চাৰ্জ হয়। তোমালোকে যেতিয়া ইয়াত শৰীৰেৰে কৰ্ম কৰা তেতিয়া অলপ বেতেৰি কম হৈ যায়। প্ৰথমতে বুজিব লাগে যে তেওঁ হৈছে চুপ্ৰিম ফাদাৰ (পৰম পিতা), যাক সকলো আত্মাই স্মৰণ কৰে। হে ভগৱান বুলি কয়, তেওঁ পিতা হয়, মই সন্তান। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হয়, বেতেৰি কেনেকৈ চাৰ্জ কৰিব লাগে। লাগিলে ফুৰা-চকা কৰা, পিতাক স্মৰণ কৰিলে সতাপ্ৰধান হৈ যাবগৈ। কিবা কথা নুবুজিলে তেন্তে সুধিব পাৰা। হওতে একেবাৰে সহজ। 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত আমাৰ বেতেৰি ডিচ-চাৰ্জ হৈ যায়। পিতা আহি সকলোৰে বেতেৰি চাৰ্জ কৰি দিয়ে। বিনাশৰ সময়ত সকলোৱে ঈশ্বৰক স্মৰণ কৰে। ধৰি লোৱা বানপানী আহিল তেতিয়াও যিসকল ভক্ত হ'ব তেওঁলোকে ভগৱানকে স্মৰণ কৰিব কিন্তু সেই সময়ত ভগৱানৰ স্মৃতি আহিব নোৱাৰে। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়, ধন-দৌলতহে স্মৃতিলৈ আহি যায়। যদিও 'হে ভগৱান' বুলি কয় কিন্তু সেয়াও কথন মাত্ৰ। ভগৱান পিতা হয়, আমি তেওঁৰ সন্তান। এয়াতো নাজানে। তেওঁলোকে সৰ্বব্যাপিৰ ওলোটো জ্ঞান পায়। পিতা আহি চিধা জ্ঞান দিয়ে। ভক্তিৰ ডিপাৰ্টমেণ্টেই (বিভাগেই) বেলেগ। ভক্তিত ঠেকা-থুণ্ডা খাবলগীয়া হয়। ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি মানে ব্ৰাহ্মণসকলৰ ৰাতি। ব্ৰহ্মাৰ দিন তথা ব্ৰাহ্মণসকলৰ দিন। এনেকৈতো কোৱা নহ'ব যে শূদ্ৰৰ দিন, শূদ্ৰৰ ৰাতি। এই ৰহস্য পিতাই বহি বুজায়। এয়া হৈছে বেহদৰ ৰাতি বা দিন। এতিয়া তোমালোক দিনলৈ যোৱা, ৰাতি এতিয়া পুৰা হ'ব। এই শব্দবোৰ শাস্ত্ৰত আছে। ব্ৰহ্মাৰ দিন, ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি বুলি কয় কিন্তু নাজানে। তোমালোকৰ বুদ্ধি এতিয়া বেহদলৈ গুচি গৈছে। এনেয়েতো দেৱতাসকলৰ ক্ষেত্ৰতো ক'ব পাৰি – বিষ্ণুৰ দিন, বিষ্ণুৰ ৰাতি কিয়নো বিষ্ণু আৰু ব্ৰহ্মাৰ সম্বন্ধৰ বিষয়েও বুজোৱা হয়। ত্ৰিমূৰ্তিৰ অকুপেশ্বন (পেচা, কৰ্তব্য) কি – অন্য কোনেওতো বুজিব নোৱাৰে। তেওঁলোকেতো ভগৱানকে

কাছ-মৎস্য আদিত বা জন্ম-মৰণৰ চক্ৰত লৈ গৈছে। ৰাধা-কৃষ্ণ আদিও মনুষ্য হয় কিন্তু দৈৱী গুণ সম্পন্ন। এতিয়া তোমালোক এনেকুৱা হ'ব লাগে। পৰৱৰ্তী জন্মত দেৱতা হৈ যাবাগৈ। ৪৪ জন্মৰ যি হিচাপ-নিকাচ আছিল সেয়া এতিয়া পূৰা হ'ল। আকৌ ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব। এতিয়া তোমালোকে এই শিক্ষা পাই আছা।

পিতাই কয় – মৰমৰ সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। কোৱাও হয় – আমি হৈছো ভূমিকা পালন কৰোঁতা। কিন্তু আমি আত্মাসকল ওপৰৰ পৰা কেনেকৈ আহোঁ – এইটো বুজি নাপায়। নিজকে দেহধাৰী বুলিয়ে ভাবি লয়। আমি আত্মাসকল ওপৰৰ পৰা আহোঁ আকৌ কেতিয়া যাম? ওপৰলৈ যোৱা মানে মৰি যোৱা, শৰীৰ ত্যাগ কৰা। মৰিবলৈ কোনে বিচাৰে? ইয়াতেতো পিতাই কৈছে – তোমালোকে এই শৰীৰক পাহৰি যোৱা। জীৱন্তে মৰিবলৈ তোমালোকক শিকায়, যিটো আন কোনেও শিকাব নোৱাৰে। তোমালোক আহিছাই নিজৰ ঘৰলৈ যাবলৈ। ঘৰলৈ কেনেকৈ যাব লাগে – এই জ্ঞান এতিয়াহে পোৱা যায়। এই মৃত্যুলোকত এয়া হৈছে তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম। অমৰলোক সত্যযুগক কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে – আমি অতি সোনকালে যাম। প্ৰথমতে ঘৰলৈ মুক্তিধামলৈ যাব লাগিব। এই শৰীৰ ৰূপী বস্ত্ৰ ইয়াতে এৰিব লাগিব তাৰ পিছত আত্মা ঘৰলৈ গুচি যাব। যেনেকৈ হৃদৰ নাটকৰ ভাৱৰীয়া থাকে, নাটক পূৰা হ'লে পোচাক তাতে এৰি ঘৰৰ পোচাক পিন্ধি ঘৰলৈ গুচি যায়। তোমালোকেও এতিয়া এই পোচাক এৰি যাব লাগিব। সত্যযুগততো অতি কম সংখ্যক দেৱতা থাকে। ইয়াত কিমান অগণন মনুষ্য। তাততো এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মহে থাকিব। এতিয়াতো নিজকে হিন্দু বুলি কৈ দিয়ে। নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ ধৰ্ম-কৰ্মক পাহৰি গৈছে সেইবাবেতো দুখী হৈ পৰিছে। সত্যযুগত তোমালোকৰ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম, ধৰ্ম আছিল। এতিয়া কলিযুগত ধৰ্ম ভ্ৰষ্ট হৈ গৈছে। বুদ্ধিত উদয় হয়নে যে আমাৰ কেনেকৈ অধোগতি হ'ল? এতিয়া তোমালোকে বেহদৰ পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। বেহদৰ পিতাহে আহি নতুন সৃষ্টি স্বৰ্গ ৰচনা কৰে। তেওঁ কয় – মনমনান্তৰ। এইটো গীতাৰে শব্দ। সহজ ৰাজযোগৰ জ্ঞানৰ নাম ৰাখি দিয়া হয় 'গীতা'। এয়া হৈছে তোমালোকৰ পাঠশালা। সন্তানসকল আহি পঢ়ে তেতিয়া কয় আমাৰ বাবাৰ পাঠশালা। যেনেকৈ কোনোবা সন্তানৰ পিতা প্ৰিন্সিপাল (অধ্যক্ষ) হ'লে তেতিয়া ক'ব মই মোৰ বাবাৰ কলেজত পঢ়ো। তাৰ মাকো প্ৰিন্সিপাল হ'লে তেতিয়া ক'ব মোৰ মা-পিতা দুয়ো প্ৰিন্সিপাল। দুয়োৱে পঢ়ায়। মোৰ মম্মা-বাবাৰ কলেজ। তোমালোকে ক'বা আমাৰ মম্মা-বাবাৰ পাঠশালা। দুয়োৱে পঢ়ায়। দুয়োৱে এই আত্মিক কলেজ বা ইউনিভাৰচিটি খুলিছে। দুয়োৱে একেলগে পঢ়ায়। ব্ৰহ্মাই এডাপ্ত (তুলি লোৱা) কৰা নাই জানো। এয়া অতি গুঢ় জ্ঞানৰ কথা। পিতাই কোনো নতুন কথা নুবুজায়। এয়াতো কল্পৰ আগতেও বুজাইছিল। অৱশ্যে হয় ইমান জ্ঞান আছে যে দিনে-প্ৰতিদিনে গুঢ় হৈ গৈ থাকে। আত্মাৰ বুজনি চোৱা এতিয়া তোমালোকে কেনেকৈ পোৱা। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা ভৰি আছে। সেয়া কেতিয়াও বিনাশ নহয়। আত্মা অবিনাশী গতিকে আত্মাৰ ভূমিকাও অবিনাশী। আত্মাই কানৰ দ্বাৰা শুনিলে। শৰীৰ থাকিলে ভূমিকাও থাকে। শৰীৰৰ পৰা আত্মা পৃথক হৈ গ'লে সহাৰি পোৱা নাযায়। এতিয়া পিতাই কয় – সন্তানসকল, তোমালোক ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। এই পুৰুষোত্তম যুগ যেতিয়া আহে তেতিয়াহে উভতি যাবলগীয়া হয়, এই পবিত্ৰতাই হৈছে মুখ্য। শান্তিধামততো পবিত্ৰ আত্মাসকলেই থাকে। শান্তিধাম আৰু সুখধাম দুয়োখনেই হৈছে পবিত্ৰ ধাম। তাত শৰীৰ নাথাকে। আত্মা পবিত্ৰ হয়, তাত বেতেৰি ডিচ-চাৰ্জ নহয়। ইয়াত শৰীৰ ধাৰণ কৰিলে গাড়ী চলে। গাড়ী ৰৈ থাকিলে পেট্ৰ'ল কমি যাব জানো। এতিয়া তোমালোক আত্মাৰ জ্যোতি বহুত কম হৈ গৈছে। একেবাৰে নুমাই নাযায়। যেতিয়া কোনোবা মৰে তেতিয়া বন্তি জ্বলায়। বহুত চম্ভালি ৰাখে যাতে নুমাই নাযায়। আত্মাৰ জ্যোতি কেতিয়াও নুমাই নাযায়, আত্মাতো অবিনাশী হয়। এই সকলোবোৰ কথা পিতাই বহি বুজায়। বাবাই জানে যে এয়া বহুত শ্বুইট চিষ্টেম (মিঠা সন্তান), এই সকলো কাম চিতাত বহি জ্বলি ভস্ম হৈ গৈছে। আকৌ এওঁলোকক জগাওঁ। একেবাৰে তমোপ্ৰধান মৃত হৈ গৈছে। পিতাক নাজানেই। মনুষ্য কোনো কামৰে হৈ থকা নাই। মনুষ্যৰ দেহ (মৃতদেহ) কোনো কামৰ হৈ নাথাকে। এনেকুৱা নহয় যে চহকী লোকৰ দেহ কামৰ হয়, গৰিবৰ নহয়। মাটিৰ দেহতো মাটিতে মিহলি হৈ যাব, সেয়া যাৰেই নহওঁক। কোনোবাই জ্বলায়, কোনোবাই কবৰত পুতি থয়। পাৰ্চী লোকসকলে কুঁৱাত ৰাখি দিয়ে তেতিয়া চৰায়ে মঙহ খাই পেলায়। তাৰ পিছত হাড়বোৰ গৈ তলত পৰে। সেয়া তথাপি কামত আহে। জগতততো অনেক মনুষ্য মৰে। এতিয়া তোমালোকে নিজেই শৰীৰ এৰিব লাগিব। তোমালোক ইয়ালৈ আহিছাই শৰীৰ ত্যাগ কৰি ঘৰলৈ উভতি যাবলৈ অৰ্থাৎ মৰিবলৈ। তোমালোক আনন্দৰে যোৱা যে আমি জীৱনমুক্তিলৈ যামগৈ।

যিয়ে যি ভূমিকা পালন কৰিছে অন্তলৈকে সেয়াই পালন কৰি থাকিব। পিতাই পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকিব, সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰি থাকিব। এয়াতো বুজিবলগীয়া কথা, ইয়াত ভয় কৰিবলগীয়া কোনো কথা নাই। আমি স্বৰ্গলৈ যাবলৈ নিজে পুৰুষাৰ্থ কৰি শৰীৰ ত্যাগ কৰো। পিতাকে স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে তেতিয়া অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব, এই ক্ষেত্ৰত যত্নৰ প্ৰয়োজন। সকলো পঢ়াতে যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। ভগৱান আহি পঢ়াব লগা হয়। পঢ়া নিশ্চয় শ্ৰেষ্ঠ হ'ব, এই ক্ষেত্ৰত দৈৱী

গুণো লাগে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব লাগিব নহয় জানো। এওঁলোক সত্যযুগত আছিল। এতিয়া তোমালোক আকৌ সত্যযুগী দেৱতা হ'বলৈ আহিছা। এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) কিমান সহজ। ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰও স্পষ্ট। এই ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ আদিৰ চিত্ৰ নহ'লে আমি কেনেকৈ বুজাব পাৰিম। ব্ৰহ্মা তথা বিষ্ণু, বিষ্ণু তথা ব্ৰহ্মা। ব্ৰহ্মাৰ ৪খন বাহু, ১০০খন বাহু দেখুৱায় কিয়নো ব্ৰহ্মাৰ অনেক সন্তান থাকে। তেওঁলোকে আকৌ সেই চিত্ৰ বনাই দিছে। বাকী ইমান ভূজাধাৰী মনুষ্য আছে জানো। ৰাৱণৰ ১০টা মূৰৰো অৰ্থ আছে, এনেকুৱা মনুষ্য নাথাকে। এই পিতাইহে বহি বুজায়, মনুষ্যইতো একোৱে নাজানে। এয়াও হৈছে খেল, এই বিষয়ে কোনো জ্ঞাত নহয় যে এয়া কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হৈছে। পৰম্পৰা বুলি কৈ দিয়ে। হেৰ' পৰম্পৰাও কেতিয়াৰ পৰা? গতিকে মৰমৰ সন্তানসকলক পিতাই পঢ়ায়, তেওঁ শিক্ষকো হয়, গুৰুও হয়। তেন্তে সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে।

এই মিউজিয়াম (যাদুঘৰ) আদি কাৰ ডাইৰেকশ্বনত (নিৰ্দেশনাত) খোলে? ইয়াত আছেও মা, পিতা আৰু সন্তান। অনেক সন্তান আছে। ডাইৰেকশ্বন অনুসৰি খুলি থাকে। জগতৰ লোকে কয় – তোমালোকে মনমনাভৰ বুলি কোৱা তেন্তে ৰথৰ দ্বাৰা আমাক ভগৱানৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা। হেৰ' তোমালোকে আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিছা জানো? ইমান সূক্ষ্ম বিন্দুৰ তোমালোকে কি সাক্ষাৎকাৰ কৰিব পাৰিবা! দৰকাৰেই নাই। এয়াতো আত্মাক জানিব লাগে। আত্মা ক্ৰকুটিৰ মাজত থাকে, যাৰ আধাৰতে ইমান ডাঙৰ শৰীৰটো চলি থাকে। এতিয়া তোমালোকৰ লাইট আৰু ৰঙা জড়িত কোনোটো মুকুটেই নাই। দুয়োটি মুকুট ল'বলৈ এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। কল্পই-কল্পই তোমালোকে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। বাবাই সোধে – আগতে কেতিয়া পাইছিল? তেতিয়া কয় – হয় বাবা, কল্পই-কল্পই কিয় মিলিত হৈ আহিছো? এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বলৈ। এই সকলোৱে একে কথাই ক'ব। পিতাই কয় – অচ্ছা, শুভ কথা কোৱা, এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰা। সকলোৱেতো নৰৰ পৰা নাৰায়ণ নহ'ব, প্ৰজাও লাগে। কথাও সত্য-নাৰায়ণৰে হয়। তেওঁলোকে কথা শুনায়, কিন্তু বুদ্ধিত একোৱে নাই। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা সেয়া হৈছে শান্তিধাম, নিৰাকাৰী সৃষ্টি। আকৌ তাৰ পৰা সুখধামলৈ যাম। সুখধামলৈ লৈ যাওঁতা হৈছে এজনেই পিতা। তোমালোকে যিকোনো লোককে বুজোৱা, কোৱা – এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাম। আত্মাক নিজৰ ঘৰলৈ অশৰীৰী পিতাইহে লৈ যাব। এতিয়া পিতা আহিছে, তেওঁক নাজানে। পিতাই কয় – মই যিটো শৰীৰত আহিছোঁ, তেওঁকো নাজানে। ৰথো আছে নহয় জানো। প্ৰত্যেক ৰথতে আত্মা প্ৰৱেশ কৰে। সকলোৰে আত্মা ক্ৰকুটিৰ মধ্যত থাকে। পিতা আহি ক্ৰকুটিৰ মধ্যত বহিব। বুজাওঁতেতো বহুত সহজকৈ বুজায়। পতিত-পাৱন হৈছে এজনেই পিতা, পিতাৰ সকলো সন্তান একে সমান। সকলোৰে নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা আছে, এই ক্ষেত্ৰত কোনেও ইনটাৰফেয়ৰ (হকা-বধা) কৰিব নোৱাৰে। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) এই শৰীৰ ৰূপী বস্ত্ৰৰ পৰা মমত্ব আঁতৰাই জীৱন্তে মৰিব লাগে অৰ্থাৎ নিজৰ সকলো পুৰণা হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিব লাগে।

(২) ডবল (দ্বৈত) মুকুটধাৰী হ'বৰ কাৰণে পঢ়াত যত্নপৰ হ'ব লাগে। দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। যেনেকুৱা লক্ষ্য, শুভ বচন, তেনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

বৰদান: সিদ্ধিক স্বীকাৰ কৰাৰ পৰিৱৰ্তে সিদ্ধিৰ প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ দিওঁতা শক্তিশালী আত্মা হোৱা
এতিয়া তোমালোক সকলোৰে সিদ্ধিৰ প্ৰত্যক্ষ ৰূপ দেখা দিব। কোনোবা সমস্যায়ুক্ত কাৰ্যও তোমালোকৰ দৃষ্টিৰে, তোমালোকৰ সহযোগেৰে সহজে সমাধান হৈ যাব। কোনো সিদ্ধিৰ ৰূপত তোমালোকে এনেকৈ নক'বা যে হয় এইটো হৈ যাব। কিন্তু তোমালোকৰ ডাইৰেকশ্বনে (নিৰ্দেশনা) স্বতঃ সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰাই থাকিব তেতিয়া প্ৰজা অতি সোনকালে তৈয়াৰ হ'ব, সকলো ফালৰ পৰা আঁতৰি তোমালোকৰ ফালে আহিব। এই সিদ্ধিৰ ভূমিকা এতিয়া চলিব কিন্তু প্ৰথমতে ইমান শক্তিশালী হোৱা যাতে সিদ্ধিক স্বীকাৰ নকৰা তেতিয়া প্ৰত্যক্ষতা হ'ব।

স্লোগান: অব্যক্ত স্থিতিত স্থিত হৈ মিলন মনোৱা তেতিয়া বৰদানৰ ভাণ্ডাৰ খুলি যাব।

!! ཨྐྱམ་ ཤམ་གྲི དྔ !!

ॐ शान्ति!!